FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT GIUSEPPE TESAURO
fremsat den 12. februar 1992 *

Hr. afdelingsformand,
De herrer dommere,

1. De præjudicielle spørgsmål, der er genstand for denne sag, vedrører fortolkningen af artikel 5, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om efteropkrævning af import- eller eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure [1].

Idet jeg henviser til retsmøderapporten med hensyn til de nærmere enkeltheder, skal jeg herefter kort sammenfatte de omstændigheder, der ligger til grund for hovedsagen.

2. Med henblik på indførsel af flere partier frosset kulmule fra Chile anmodede Beirafrio — Indústria de Produtos Alimentares, Lda (herefter benævnt »Beirafrio«) ved telex af 4. december 1989 Divisão de Nomenclatura e Política Pautal da Direcção-Geral das Alfândegas om oplysninger vedrørende den toldsats, der skulle anvendes på dette produkt i henhold til den generelle præferenceordning (herefter benævnt »præferenceordningen«). I besvarelse af anmodningen oplyste den nævnte myndighed ved telex, at der skulle anvendes en sats på 6%.

På grundlag af denne oplysning indførte Beirafrio fra Chile syv partier frosset kulmule, som efter betaling af 6% i told blev toldbehandlet og bragt i fri omsætning.

Senere fastslog de portugisiske toldmyndigheder, at frosset kulmule fra Chile ikke var omfattet af præferenceordningen, og at der derfor skulle anvendes en betydelig højere sats (13,5% i importafgifter og 15% i henhold til den fælles toldtarif). Herefter foretog myndighederne en efteropkrævning af told for de omhandlede produkter.

Under henvisning til fællesskabsretten anlagde Beirafrio sag ved Tribunal Fiscal Aduaneiro do Porto og anfægtede lovligheden af efteropkrævningsafgørelserne. Tribunal Fiscal forelagde derefter Domstolen fire præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 5, stk. 1, første led, i forordning nr. 1697/79, hvorefter toldmyndighederne ikke kan foretage efteropkrævning af told, der ikke er blevet opkrævet, såfremt tolden var beregnet »på grundlag af bindende oplysninger fra de kompetente myndigheder selv«.

3. Med det første spørgsmål ønsker den nationale ret afgjort, om »bindende oplysninger« omfatter oplysninger om gældende toldsatser.

* Originalsprog: italiensk.
1 — EFT L 197, s. 1.

Jeg skal først bemærke, at den omhandlede bestemmelse er begrænset til et forbud mod efteropkrævning af afgifter, som skulle have været opkrævet, når de er beregnet på grundlag af bindende oplysninger fra de kompetente myndigheder selv. Det fremgår imidlertid ikke af bestemmelsen, hvilke oplysninger der må anses for bindende for de myndigheder, som meddeler dem.

Således som det kan udledes af anden betragtning til forordning nr. 1697/79, er formålet med artikel 5, stk. 1, ikke at foretage en harmonisering på dette område, men at knæsætte »den sikkerhed, som debitorerne med rette kan forvente i forbindelse med administrative handlinger, der har økonomiske konsekvenser«. Efter min mening er dette tilstrækkeligt til at fastslå, at alene medlemsstaterne på det for sagen relevante tidspunkt havde kompetence til at fastsætte følgerne af de af myndighederne meddelte oplysninger.

Jeg skal nemlig her fremhæve, at Rådet i mellemtiden har vedtaget forordning (EØF) nr. 1715/90 af 20. juni 1990 om oplysninger fra medlemsstaternes toldmyndigheder vedrørende tarifering af varer i nomenklaturen [2]. Rådet gennemførte netop ved denne forordning en harmonisering på området, idet det bestemtes, at alene oplysninger vedrørende tariferingen må betragtes som bindende for myndighederne. Forordningen fastsatte yderligere proceduren for indhentning af bindende tariferingsoplysninger og bestemte, hvilke myndigheder der har kompetence til at meddele sådanne oplysninger.

2 — EFT L 160, s. 1.

Dette bekræfter, at spørgsmålet om, hvorvidt de af toldmyndighederne meddelte oplysninger, var bindende for myndighederne inden forordning nr. 1715/90's ikrafttræden, var undergivet den gældende nationale lovgivning, for så vidt som alene medlemsstaten selv kunne bestemme, hvilke oplysninger der måtte anses for bindende og derfor ikke gav mulighed for efteropkrævning af ikke-betalte afgifter, der forskriftsmæssigt skulle have været opkrævet.

4. Ifølge de på det for sagen relevante tidspunkt gældende portugisiske regler var toldmyndighederne kun bundet af oplysninger i forbindelse med besvarelsen af en forudgående forespørgsel vedrørende tariferingen af varerne. Når henses til det vide skøn, medlemsstaternes havde på dette område, kan sagsøgerens opfattelse, hvorefter fastsættelsen af den afgiftssats, der skal anvendes, ofte kan vise sig at være særdeles indviklet, og oplysningerne vedrørende afgiftssatserne og ikke blot vedrørende tariferingen som sådan derfor må være omfattet af begrebet »bindende oplysninger«, ikke tillægges nogen betydning.

For så vidt angår det væsentlige i denne sag er det i virkeligheden tilstrækkeligt at henvise til, at den nævnte bestemmelse i de portugisiske regler ikke er i strid med formålet med artikel 5, stk. 1, hvilket i øvrigt netop fremgår af forordning nr. 1715/90, hvorefter alene tariferingsoplysninger er bindende. Det er overflødigt at understrege, at det ikke tilkommer Domstolen at tage stilling til Beirafrio's anbringender vedrørende de portugisiske regler, herunder navnlig det forhold, at det ifølge Beirafrio er i strid med

portugisisk lovgivning på dette område, at oplysninger vedrørende afgiftssatser ikke anses for bindende for myndighederne.

I lyset af disse betragtninger skal jeg herefter fastslå, at oplysningerne vedrørende toldsatserne på det for sagen relevante tidspunkt kun var bindende for de myndigheder, der havde meddelt oplysningerne, hvis det fremgik af den dagældende nationale lovgivning på dette område.

5. Med det andet spørgsmål ønsker den nationale ret afgjort, hvad der skal forstås ved det i artikel 5, stk. 1, anvendte udtryk »de kompetente myndigheder«. Det ønskes navnlig afgjort, om udtrykket også omfatter centrale toldmyndigheder eller alene det organ, som ifølge national lovgivning har til opgave at meddele bindende oplysninger. Det tredje spørgsmål vedrører derimod problemet, om en medlemsstats bestemmelser kan begrænse arten af de oplysninger, som må betragtes som bindende, og om sådanne oplysninger skal meddeles skriftligt.

Da der på det for sagen relevante tidspunkt ikke fandtes fællesskabsregler, der udtrykkeligt regulerede disse forhold, må spørgsmålene nødvendigvis besvares på samme måde som det første spørgsmål, dvs. at det alene tilkom den enkelte stats lovgiver at bestemme, hvilke myndigheder der havde kompetence til at meddele bindende oplysninger, samt fastsætte de procedurer, der skulle følges for at indhente sådanne oplysninger.

6. Endelig ønsker den nationale ret med det fjerde spørgsmål afgjort, om begrebet bindende oplysninger, der afskærer myndighederne fra at foretage efteropkrævning, alene omfatter oplysninger, der er behæftet med en fejl, som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget.

Jeg skal her først erindre om, at de kompetente myndigheder ifølge artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 kun kan undlade at foretage efteropkrævning af afgifter, »der ikke er opkrævet som følge af en fejl, som de kompetente myndigheder selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, såfremt sidstnævnte i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter«. Alle tre betingelser skal være opfyldt.

Det forhold, at debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget fejlen, udgør således en af betingelserne for at anvende artikel 5, stk. 2, som vedrører en anden situation end samme artikels stk. 1. Artikel 5, stk. 1, indeholder nemlig et absolut forbud mod, at toldmyndighederne foretager efteropkrævning, såfremt fejlen skyldes bindende oplysninger fra de kompetente myndigheder selv. Ifølge stk. 2 kan der derimod udmærket være tale om oplysninger, som ikke binder de myndigheder, der har meddelt dem, men som ikke desto mindre hindrer efteropkrævning, bl.a. hvis det fastslås, at debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget fejlen.

Heraf følger, at oplysninger, som ikke er bindende for myndighederne, men som alligevel har vildledt debitor, kan være omfattet af artikel 5, stk. 2, såfremt de deri fastsatte betingelser er opfyldt. For så vidt angår navnlig den betingelse, at der skal være tale om en fejl, som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, skal jeg henvise til Domstolens praksis, hvorefter det tilkommer den nationale ret at afgøre, om betingelsen er opfyldt, idet der skal tages hensyn til fejlens karakter, den pågældende erhvervsdrivendes erfaring og den agtpågivenhed, han har udvist[3]. Domstolen har yderligere udtalt[4], at fejl vedrørende fastsættelsen af toldsatsen kan opdages af debitor, såfremt den pågældende sats udtrykkeligt er anført i en fællesskabsforordning, idet det er tilstrækkeligt at se efter i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Der er her tale om en almindelig pligt til at udvise agtpågivenhed, som i det mindste påhviler erhvervsdrivende med en vis faglig erfaring.

7. Jeg skal herefter sammenfattende foreslå Domstolen at besvare de af Tribunal Fiscal Aduaneiro do Porto forelagte spørgsmål således:

»1) Artikel 5, stk. 1, første led, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 skal fortolkes således, at fastsættelsen af, hvilke oplysninger der må anses for bindende, således at de kompetente myndigheder er afskåret fra at foretage efteropkrævning af forskriftsmæssigt skyldige beløb, hvilke myndigheder der kan meddele sådanne oplysninger, og hvilken procedure der skal anvendes, udelukkende afhang af gældende nationale bestemmelser på dette område, idet der på tidspunktet for de faktiske omstændigheder ikke fandtes særlige bestemmelser herom i fællesskabsretten.

2) Ved anvendelsen af artikel 5, stk. 1, første led, i forordning nr. 1697/79 er det uden betydning, om debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget fejlen. Denne betingelse er derimod en forudsætning for at anvende forordningens artikel 5, stk. 2, som den erhvervsdrivende kan påberåbe sig, såfremt alle de heri fastsatte betingelser er opfyldt, og fejlen skyldes oplysninger, som ikke er bindende.«

3 — Dom af 26.6.1990, sag C-64/89, Deutsche Fernsprecher, Sml. I, s. 2535, præmis 24.

4 — Jf. f.eks. dom af 17.7.1989, sag 161/88, Binder, Sml. s. 2415, og af 28.6.1990, sag C-80/89, Behn Verpackungsbedarf, Sml. I, s. 2659.